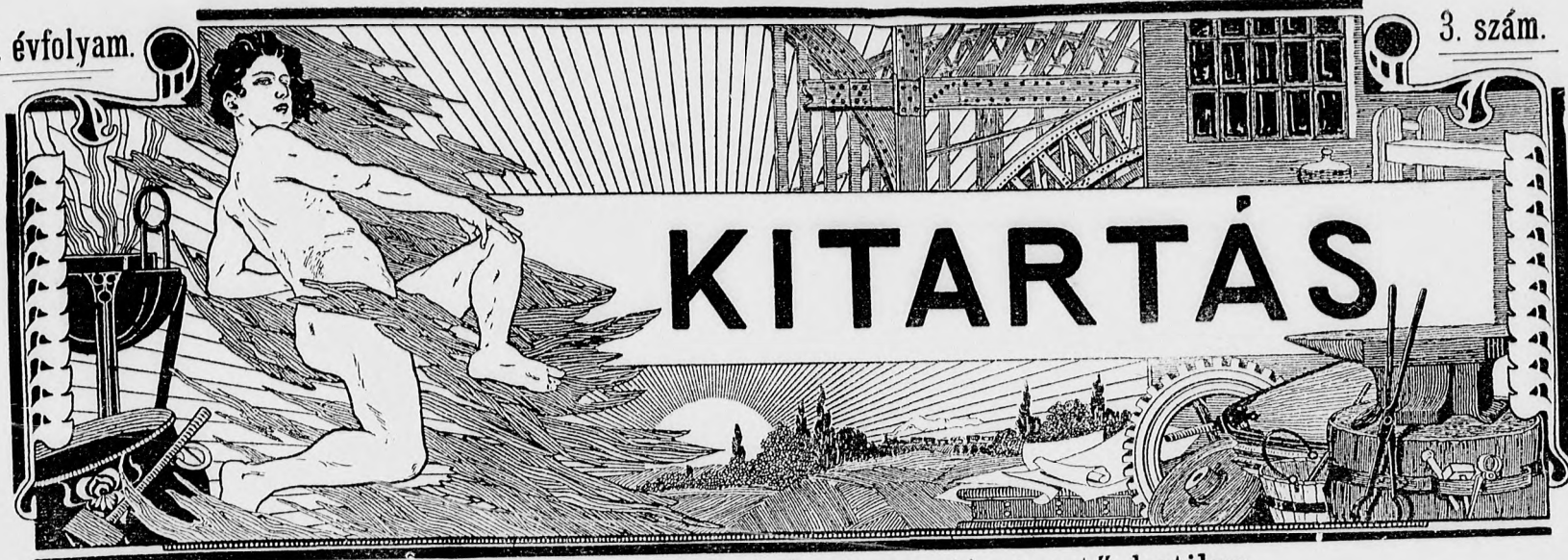

1900. január hó 21-én.

II. évfolyam.

3. szám.

Társadalmi, szépirodalmi és ismeretterjesztő hetilap.

MEGJELENIK VASÁRNAPONKINT.

Előfizetési díj:
Helyben és vidéken postaküldéssel24 korona.
Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

Felölős szerkesztő:
benedekfalvi dr. LUBY GYULA,
köz- és váltó-ügyvéd,
a m. kir. államvasutak titkára.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. ker., Köztemető-út 3. sz.
Telefon szám 58-61.

Korona és forint.

A pénzügyminiszter ur szerint a forintnak koronára való átszámítása minden könnyű dolgok között a legkönnyebb, mert hát egy forint két korona. Két korona pedig egy forint. Mindebből önként következik, hogy tökkelütött fejű embernek kell annak lenni, aki egyetlen egy pillanat alatt nincs tisztában azzal, hogy ha tőle 2789 koronát és 27 fillért kérnek, hány forintot és hány krajczárt kell leolvasnia. És igazán kár is volt iskolába járni annak, aki azon gondolkozik, hogy egy darab 1000 forintosból hány forintot és krajczárt kell visszaadnia, ha csak 389 korona és 99 fillér maradhat nála.

Minekutána pedig a pénzügyminiszter urnak (aki koronában számított és forintban fizettet) tudni kell megbírálni a számolás nehézségét és könnyűségét s így állítása igazságában nem kételkedhetünk: a tanítók és tanárok nagy szomorúságára konstatálnunk kell, hogy szegény árva Magyarországon megdöbbenően sok a tökkelütött fejű ember, aki a koronákat nem egyhamar képes forintokba átszámítani.

Most, hogy a koronaszámítás koronapénz nélkül már három hét óta folyik, s hogy a világ legkönnyebb, mondhatni játszi átszámítása tényleg gyakoroltatik, jobban és alapsabban hozzá lehet szólni az ügghöz.

És így egész bátran elmondhatjuk, hogy a tág lelkiismeretű emberek, akik embertársaitkat nem épen úgy szeretik, mint önmagukat, bizonyára áldják a kormányt, amely a koronaszámítás behozatalával igen csinos jövedelem-

hez juttatta őket. Ezek a tág lelkiismeretű emberek ugyanis, föltéve természetesen, hogy pénzbeszedéssel vagy kifizetéssel foglalkoznak, annyi csalást visznek véghez, amennyi nekik tetszik. Ezek az urak, mintegy belátva a jövőbe, jó előre gyakorolták magukat a végtelen könnyűségű átszámításban, amivel azt érték el, hogy a jámbor népet alaposan megsarczolták s még most is sarczolják, dicsőségére a forintnak, amelylyel fizetünk s a koronának, amelylyel számolunk.

A régi jó világban az efajta svihákoknak sikkasztani kellett, hogy orfeumi hölgyeknek udvarolhassanak és pezsgőt ihassanak. Most teljesen elég az, hogy koronában számítsanak s forinttal fizessenek, mert a javukra beálló különbség igen csinos összegre nő, jelétül annak, hogy ami a pénzügyminiszternek könnyű, az a jámbor polgárnak nehéz.

Ha azt az összeget, amelyet a pénztárnokok e három hét alatt elszámítottak s amivel maguknak okoztak kárt, és amelyet a lakosság zsebéből élelmes svindlerek az átszámítás fortélyával kiszedegettek, összeadnák, bizonyára olyan summa kerülne elő, amelyből valamelyik pénzügyi kapacitásnak szobrot lehetne állítani.

A közönség, amely az első napon vigan fogadta az új számítás, amely szintén úgy vélekedett, hogy két korona annyi, mint egy forint, lassan-lassan be kezdi látni, hogy számolási tudományában nagyon elbizakodott s ebből kára vagyona. Így történt, hogy azok, akik az ujság ingeréből vagy passzióból a koronaszámítás kezdték művelni, hamarosan visszatértek a régi jó forintokhoz és krajczárok-

hoz. És amint az emberek visszatértek vagy visszatérőben vannak, körülbelül ugy cselekedtek és cselekszenek az üzletek is, meggyőződésén arról, hogy az olyan számolás, amely károsodással jár, egyszerű bolondság.

A lehető legjózanabb ész diktálja nekik, hogy olyan pénzzel fizessenek, amilyen van és ne olyannal, amilyen nincs. Miért beszéljen 200 koronáról, mikor az pénzben 100 forint? és miért törje amugy is erősen igénybe vett fejét az összeadáson vagy a kivonáson, mikor ez teljesen fölösleges? Ott, ahol műsáj, alkalmazkodik ugyan a viszonyokhoz, de máshol kézzel-lábbal tiltakozik ellene, alapján ama helyes gondolkodásnak, hogy nem akar csalni s nem akar megcsalatott lenni.

És hogy a részben már csalódott közönség a lehető legnagyobb erővel és kitartással száll sikra a koronaszámítás ellen és ragaszkodik a forinthez: ez igazi kritikája ama hebehurgya intézkedésnek, amely a koronaszámítást koronás pénz nélkül akarja alkalmazni.

A levelek, melyek hozzánk érkeznek s a panaszok, melyek unos-untalan fölhangzanak, mind kétségtelenné teszik, hogy a koronaszámítás nem válik be és a gyakorlatba nem megy át. Együttal azt is bizonyítják, hogy ennél ellenszenvesebb fogadtatásban még eddig semmiféle új pénznem nem részesült, ami különben igen természetes, mert arra sem volt eset, hogy új számítás régi pénzzel csináljanak meg.

Egy tekintetben azonban mégis helyeseltető az, hogy a kormány koronában számít-

tat és ehez a régi forintokat használja. Helyes pedig azért, mert új század kezdődött, amelytől a magyarok jót vártak. Ha ez a század most már jól és okosan kezdődött volna, az esetben a magyar folyton jót vár s bizonyára keserűen csalódik. Így azonban, hogy magasabb kvótát és koronaszámítást kapott, nem jutott abba a helyzetbe, hogy a jóban elbizakodjék s hogy nagyobb csalódás érje. A század elejétől kezdve megtanulja azt, hogy ferdeség és oktalanság mindig leszen a földön, s hogy a rövidebbet mindig ő fogja huzni.

Levelek a harcztérről.

Dr. *Holub* Emil, az ismert afrikautazó a bécsi banktisztviselők egyesületében felolvasást tartott a délafrikai háborúról. Előadása során felolvasott két levelet, melyek a harcztérről érkeztek. Dr. *Senz* osztrák orvos írta ezeket, ki most bur szolgálatban áll s a heilbronn-i hadosztályhoz van beosztva; az egyik levél november 2-án kelt és így szól:

Ha tudná ön, hogy milyen körülmények közt írom e levelet, megbocsátaná, hogy czeruzával van írva. Mikor hat nappal ezelőtt még a köztársaság határán időztem, másképpen állt a dolog; akkor még meg is mosakodhattam s elvégezhettem más, az egészségem fentartására szükséges kötelességeimet is. De most a nyílt táborban élek s a láda fenekén irok. Október 30-án szemtanuja voltam egy ütközetnek, mely hajnali öt órától délig tartott. Az angolok hadállása egy sziklamagaslaton kitűnő volt. Nos, én és két beteghordó — ebből áll nálunk az egész egészségügyi személyzet! — a beállott sötét-

Valami tündöklő látvány volt ez.

A vár átadásánál, mikor a második zászlóalj kezdte fegyverét lerakni, egy osztrák tábornok, kendőjét szeméhez emelte s elvágatott . . .

Hanem hát szép volt a mi zászlóaljunk is, a nyolczadik. Pécs fiatalágának a virága. Egy nap alatt öreg lett az egész város. Mikor kitűzték a zászlót, alája gyűlt az egész ifjuság. Nemsokára kivonultunk a városból . . . virágokat szórt a zászlóaljra a pécsi lelkes nővilág . . .

Szórjátok a virágokat Pécs lelkes leányai, mert a sirjaikra majd úgy sem szórhatjátok; ezeket az ifjakat ágyuk fogják szétszagatni, paripák eltiporni . . . az a nevető gyermek, ki most alig bírja fegyverét, egymaga tiz edzett katonával fog viaskodni — s elvesznek csaknem mindannyian nyomtalan . . . nyomtalan.

Nem tudom én már hányadik volt ez a csata; a negyvenkilencediki nyár közepén voltunk; a legények azzal tréfálkoztak egymás közt, hogy mit csinálnak majd télen, megfáznak nagyon, mert a köpenyeiket nem győzik foltozni, ha ma bevárnak rajta három lyukat, holnap kilövik tiz helyen; a csákok ellen is sok volt a panasz . . . A golyó itt is, amott is keresztül ment rajtuk . . . bár csak a

A tizenharmadik seb.

— Egy honvéd-százados naplójából. —

(1861.)

Nem volt olyan szép zászlóalj, mint a mienk.

De mégis szebb volt a második. . . Ez a zászlóalj Pest fiatalágából, ügyvédekből, jogászokból, orvosokból alakult s mindjárt a forradalom elején Pétervárra küldetvén, ott maradt a vár átadásáig. Elzárva a küzdelmek terétől, nevét délezgése által vivta ki.

Nem volt a hadseregnek szebb zászlóalja.

Mig máshol az előmenetelre annyi alkalom kínálkozott, itt művelt ifjak pályájukat mint köz-katonák végezték; többnyire maguk szerelték fel magukat s így történt, hogy az egész zászlóalj inkább egy tisztí ezrednek tűnt fel. . . A patrónás-szijjuk is mázos bőrből volt, a fegyverek finomabbak, a szuronyok más aczélból.

ségben eltévedtünk s elmaradva hadosztályunktól, egy kisebb bur csapathoz csatlakoztunk. E csapat vezetője, nem tudva, hogy az angolok a magaslatot megszállva tartják, egyenesen a táboruk alatt vezetett el bennünket — ma sem tudom, hogy miért nem fogtak el az angolok bennünket, mikor valószínűleg a karjaikba szaladtunk. Október 31-én a burok megtámadták az angol hadállásokat s bevették; így én is feljutottam a hegytetőre s ott láttam először életemben csatateret. Meg kell vallanom, rettenetes látnivaló! A szerte heverő hullák számát ötvenre becsültem, a sebesülteket, beleszámítva a kétségtelenül halálos kimenetelűeket is, hatszázra. A burok három halottat és tizenhat sebesültet vesztek, de ezerszáz angolt foglyul ejtettek. A Ladysmith melletti táborban négy éjszaka a szabadban háltam; később kaptam sátrat, mely elég nagy arra, hogy négykézláb ide-oda mászkálhatok benne.

A másik levélben, mely november 17-én kelt, azt írja dr. *Senz*, hogy Ladysmithben maga a város már egészen porrá van löve, csak a kaszárnyák és erődök épek még. Megemlékezik egy angol kém elfogásáról is, kit egy szalmakunyhóban fedeztek fel. Pietermaritzburgból jött és Ladysmithbe szeretett volna bejutni, tizenöt postagalambot és igen fontos leveleket találtak nála.

Harminczéves jubileum. Fényes ünnepségek volt színhelye e hó 13-án a magyar királyi államvasutak *szolnoki* étterme, ahol mintegy százhat vasuti

fejüket találta volna, mert szörnyű alkalmatlanság az az örökös »luftzug«, a mi ott járdogál ki s be a csákó közepén, épen az ember feje fölött . . .

Igy tréfáltak a szegény fiúk . . . mikor felvirradt a kácsi nap . . .

Én nem értek a hadi taktikához, hanem itt mégis egy kissé megdöbbsentem; az igaz, hogy csináltunk mi már akkor sok nagy bolondságot, szurmoltunk nyakig érő vízben, rohantunk sikon plankirozás nélkül, másztunk meg olyan sima sánczokat, hogy mikor bevettük, hát csak akkor kérdeztük egymástól, hogy ugyan miféle módon is jutottunk ide . . . hanem itt mindjárt láttam, hogy valami nem lesz jó.

Ott állt a sikon egy nagy, pihent hadsereg, valami huszezer tömérdek lovassággal. Mi pedig lehattunk valami hétezeren, hanem az igaz, hogy huszárunk sem volt több két-három száznál.

Az ellenséget megtámadtuk.

Hogy miért, azt én most sem tudhatom. Vezérünk nevéhez, ki annyi győzelemre vitt már bennünket, még csak árnyéka sem férhet a gyanúsításnak; azt gondolom, hogy azért kellett megtörténni a támadásnak, hogy egy új erő előlt a péterváradai vár alá vonulhassunk, mely további működésünket fedezte.

tiszt és főtiszt gyült össze, hogy *Kristóffy* Gyula, magyar királyi államvasuti ellenőrnek harmincz éves szolgálati jubileumát ünnepelje. A közbecsülésben álló jubiléus reá is szolgált munkás multjával az ovációkra, amelyben kartársai részesítették. Jelen voltak többek közt: Krenner Vilmos felügyelő, aradi üzletvezető-helyettes, Hartmann József szolnoki forgalmi főnök, Csákváry Lajos, Chirke Vilmos főellenőr Sziklay Arthur és Kosztolányi Béla főmérnökök, Gáskó Béla üzletvezetői titkár, Jánossy Imre, Sujj Pál, Ruzits Károly, Honza, Bene ellenőrök, Molnár Pista, a debreczeni üzletvezetőség ellenőre, Füredi szolnoki állomásfőnök, Lukács Gusztáv nagyváradi állomásfőnök az egész tisztikarával, továbbá Scoupy János, Paulik József (Marian) főmérnök, Gergely Gusztáv osztályvezető főmérnök, Simonyi és Schwertner mérnökeivel, Kántor szertárfőnök és sok állomásfőnök. *Hartmann* József főellenőr, *Krenner* Vilmos felügyelő, *Chirke* Vilmos és *Füredi* Izidor főellenőrök, továbbá *Simonyi* méltatták lelkes tósztokban az ünnepeket, akit a jubileum ötletéből értékes ajándékkal is megleptek.

Gazdag koldus. Madaras község határában a minap megfagyva találtak egy öreg koldust. A községbeliek csak annyit tudtak a koldusról, hogy ősz óta esavargott a szomszéd községekben, de hogy kicsoda és honnét jött, arra nézve senki sem tudott felvilágosítást adni. Temetése előtt felsőruháját leszedték és zsebeit átkutatták, hogy nem találjanak-e valami írást, amiből kilétét megállapíthatnák. A kutatás közben észrevették, hogy a felsőkabát bélése alatt papirosfélék vannak. Felbontották a kabátot s legnagyobb meglepetésükre abban 40 darab tizforintost és 20 darab ötforintos bankjegyet találtak egy ujságpapirosba becsomagolva. Találtak még ezenkívül a holttest nyakán egy zacskót, melyben nyolcz darab egyforintos, két darab Napoleon-arany, tíz darab koronás ezüstpénz és néhány krajczár aprópénz volt. A koldus vagyonát a községi pénztárban helyezték el, amíg örökös kerül rá.

A csata alig tartott néhány óranegyedig . . . mi — a nyolczadik zászlóalj — ott álltunk hosszú láncban, iszonyu tűz közepén . . . ágyuink mindig távolabb bömböltek, míg végre el is némultak . . . A nyolczadik zászlóalj földözte az elvonulást.

Nem sokára eltűnt a magyar hadsereg s mi — egy zászlóalj — ott álltunk a sikon, szemközt egész hadosztályokkal . . . csak messze, távolból látszott egy erdő, a hová még reményünk lehetett eljuthatni.

De az ellentábor nemsokára felismerte helyzetét.

Egy ezred lovasságot küldött zászlóaljunk ellen, de mi azt gyorsan összetömegesülve, szuronynégszöggel és sortüzzel fogadtuk.

A lovasság megriadt.

Mint egy kis szuronyerdő vonultunk négyszögben odább.

Vonulásunk csak nagyon lassan történhetett, mert nemsokára az egész hadsereg beért. Átlátták helyzetünket s az ellen soraiból fehér kendők lobogtak felénk. Mindannyian őrnagyunkra néztünk. Az őrnagy arcza nyugodt, változatlan volt, mintha nem vett volna észre semmit.

A kis szuronynégszög pedig vonult odább . . . odább.

REGÉNY-ESARNOK.

A ki nem tudott kettőt szeretni.

Regény.

Irta **Halévy J.** (Folytatás.)

A következő este, felvonás közben, megjelent Criquette az első karzat bejáratánál és kiáltott: »Meleg fánk! Tessék meleg fánk! Két sou a meleg fánk!«

Olyan bátran és komikusan kiáltotta ezt, hogy a közönség hangos nevetésre fakadt. Az emberek arra fordultak és megismerték Criquettet.

— Criquette! Itt a kis Criquette:

A karzat tulsó oldalán egyidejűleg megjelent Paszkal és ismételte a kínálást. Most mindenki vett Criquette fánkjából, egyszerre divatba jött és óriási sikere volt. A színházigazgató Paszkal mesterénél kikötötte, hogy Criquette minden eladott fánk után két fillért kapjon. A gyermekek hétköznap rendszeren 150—200 darabot adtak el, vasárnap pedig 300 sőt négyszázat is. A legbensőbb és legártatlanabb barátságban élő gyermekek közös pénztárba tették a pénzt, azaz: Brinkart mama ápolására és gyógyítására fordították a fánkon nyert pénzt. A beteg egy hónap alatt teljesen visszanyerte erejét a jó ápolás és táplálás mellett és megint elfoglalta helyét a kapu alatt. A fánk által szerzett kedveltség hasznára vált Criquettenek a virág és árpacukor elarusításánál is és a gyermekek naponta öt-hat frankot kerestek.

De mi volt az mindazon élvezethez képest, melyet nekik a színház látogatása nyújtott! Minden este ingyen gyönyörködhetek a színielőadásban. A felvonásköz után felmentek a harmadik karzatra, honnan tátott szemmel és füllel szinte elnyelték az előadást. Némely darabot annyiszor ismételték, hogy

— Örnagy ur! kiáltott fel a sorból egy főhadnagy — az ellenség kegyelem-jelet tűzött ki.

— Főhadnagy ur, oldja le a kardját, s adja át a profosznak.

A zászlóalj harsogó éljene helyeslé az örnagy szigorát.

A visszautasított kegyelemjel után új támadást tett a lovasság, de e szurony-phalanxot lehetetlen volt így összetörni; a dübörgő lovagsor, mely alatt a föld látszott inogni, mindig felbomlott zászlóaljunk sortüzében, s a kik négyszögünket még is keresztül akarták törni, szuronyaink hegyébe omlottak.

Igy nem ment; ágyukat hoztak.

A kartácszapor egyszerre képes lett volna négyszögünket megsemmisíteni, de ez elől megint csatárlánczba oszlottunk . . . Nem ártott semmit.

Végre a két támadó eszközt egyesíték . . . Mi nem is vettük észre.

A lovasság rohamot intézett, s midőn mi ismét négyszöget formáltunk, megnyílt a lovagsor s középből az ágyuk kartácstüze omlott ránk.

Egész soroszlopok dültek ki s a nehéz lovaság a megingatott sorok közé tört.

Itt egy rövid ütközet fejlett ki, minő csak

a gyermekek szóról-szóra könyv nélkül tudták. Egy este eszükbe jutott, hogy a színészek szobájában, hol gyülekezni szoktak — néhány munkásnő előtt, kik majd agyonnevték magukat — egy komikus jelenetet, egyik kedvencz darabjukból eljátszák. A véletlen oda hozta az igazgatót és Bidache-t, a Porte-Saint-Martin komikusát, épen mikor Criquette javában játszott; azt mondták neki: csak folytassa, s örömük volt a gyermekek előadásában.

— Nagyon komikusak, — mondta Bidache — és szép tehetséggel birnak, különösen a kis leány.

Ez a szó boszantotta Paszkal, ámbár ő szintén szerette kis barátnőjét, de ő már művész volt — művész minden ízében.

II.

Tizennégy nappal később 1860-ban, márczius havában, nagy plakát hirdette a Porte-St.-Martin színházon, hogy az ma ismét zárva marad a főpróba miatt:

»Gri—Gri«

varázsbohózat 4 felvonásban és 20 képben. Holnapután, szombaton, okvetlenül első előadás.

Este kilencz óra volt, s épen vége lett az első fölvonásnak; a próba mintegy husz személy előtt ment végbe, kik a nézőtérén ültek: az igazgató, az ügyelő, vagy tizenöt tudósító és a három szerző, ez utóbbiak kis írotáblákkal és rajzónnal fölszerelve, az igazgatót közbe vették, sötét komolysággal és fenyegető arc kifejezéssel s egymás közt tragikus pillantásokat cseréltek. A szegény igazgató alig birta visszatartani az egyik szerzőt, ki félbe akarta szakítani az előadást, hogy elégedetlenségét kinyilatkoztassa. Végre legördült a függöny egy balletjelenet után, melyet óriások és törpék előadtak; az igazgató el volt ragadtatva, sőt a tudósítók is kegyesek voltak tapsolni; csak a szerzők nem voltak kielégítve, s felszólították, jöjjön velök dolgozó szobájába. A költői vállalat feje ezen szavakkal: »Mindenekelőtt beszéljünk higgadtan, uraim!« jelt adott heves jelenet kezdésére, mely alatt a három szerző egy-

akkor támadhat, midőn az egyik fél büszkesége s a másik gyűlölete a kiméletet lehetetlenné teszik.

Öt-hat sebbel, egy darab karddal is viaskodtunk, a kilőtt pisztoly is fegyver volt a lovasság kezében, átdőfött paripák omlottak a sebesültekre . . . fedetlen vérző homlokok mindenfelé s pokoli kiáltozások, melyekbe lönyerítés, trombitaharsogás, szidalom s a haldoklók nyöszörgése vegyült.

Tiz kard villogott a fejem fölött . . . bal kezemmel is védtem magamat, a melyben nem volt kard . . . ezt levágták . . . s azután . . . azután . . . mintha tüzes hasábok omlottak volna rám . . . Végre nem éreztem semmit.

Alkonyat volt, mikor fölocsudtam. Alig birtam a fejemet fölemelni, de mégis volt annyi erőm, hogy körültekinthessek . . . a holtak közt feküdtem . . . a nyolczadik zászlóalj nem volt többé . . .

Buzakalász hullámozott néhány lépésnyire, gondoltam oda vánszorgok.

Egyszerre erős dobpergés és trombitazaj üte meg füleimet.

Az ellen hadserege vonult arra . . . A holtak közé huztam magamat.

Egyszerre elkezdtek csörömpölni a kardok,

szerre beszélt a dühtől reszkető hangon, s egyre lármáztak: — Nem, nem, nem, szombaton nem szabad a darabot előadni!

Az igazgató csakugyan higgadtan hagyta őket lármázni, aztán mondta:

— Minden bizonynyal szombaton lesz az előadás, a darabot jól betanulták, a színészek tudják szerepeiket és a végtelen próbák csak kifárasztják és elkedvetlenítik őket. Ha önökre hallgatnék, akkor darabjuk örökké csak a próbáknál maradna; én nem hagyom magam tönkretenni az önök szeszélyei által, már így is vagy 200,000 frank károm van.

— Oh, oh, 200,000 frank!

— Ugy van, sőt annál is több!

Ekkor a szerzők egyike keresztbe tette karjait s az igazgató elé lépve mondta:

— Hát a kis Charlotte? Már három hóval ezelőtt mondtam önnek, hogy nem ér semmit, de nem akart rám hallgatni, most hát látta kis primadonnáját — mit?

— Ez az első okos kifogás, a mit ön tett — felelt az igazgató. — Igen, elismerem, hogy az a gyermek nem erre a szerepre való.

— Nem való! Egy szót sem lehetett megérteni a mit mondott! Egyetlen szót sem!

— Igen, de hát félt s nem eresztette ki a hangját. Különb az a szerep nem olyan fontos...

— Nem olyan fontos! Az ám! Önnek fogalma sincs arról a darabról, melylyel már három hónap óta foglalkozik! Csak a ballettel törődik! De itt van a darab is és azt is tekintetbe kell venni.

— A királykisasszonynak nagyon kevés mondanivalója van, az a pár szó...

— De milyen szavak! És a darab fénypontja éppen a »hosszu orr«-jelenet. És ha a hosszu orr nem teszi meg a hatását, akkor a felvonás befejezése nem ér semmit. Majd meglátja, az egész harmadik felvonás el lesz rontva, pedig hirlapírók vannak a házban! Charlottenak nem sikerül a hosszu orr!

Épen mikor a szerzők össze-vissza kiabálni

dobogni a lovak. Ott vonult el fölöttünk az egész ezred s engem nem tiportak el; — a lovak, melyeknek irányomban kellett elhaladni, mintegy érezve, hogy élő van ott, ösztönszerűleg ugráltak át.

Ettől megmenekültem — de most jöttek az ágyuk.

A roppant nagy kerekék, ott gördültek el fejem mellett alig két arasznyira: minden perczen várhattam, hogy valamelyik összezuz Átkoztam a pillanatot is, mely eszméletemet visszaadta. Hallottam minden szót, minden észrevételt, mely a nap győzelmére vonatkozott; énekeltek, kacagtak s én ott feküdtem a holtak között.

A tüzéség is elvonult.

Már azt hívém, meg vagyok mentve, midőn két elmaradt lovas érkezett oda. Valami fegyelmetlenebb csapatból lehettek s elkezdtek ott köztünk gazdálkodni; hallottam, hogy a gyűrüket és efféléket keresik. Borzasztó!... az én ujjamon is volt egy nagy pecsétés gyűrű... Ha e dagadt ujjakról le akarják vonni, s így nem megy: erőszakhoz fognak nyulni... én elárulom magamat, s akkor megölnek.

Az egyik csakugyan hozzám érkezett, megnézte kezemet, de mint fülem hallatára a másíknak

kezdték: »A hosszu orr! a hosszu orr! — Charlotte! Soha! soha!« — belépett a rendező egy sárga atlaszba öltözött fiatal emberrel, mondván: »Bidache nincs megelégedve a jelmezzel«.

— Oh ez most éppen a legfontosabb! mondta az igazgató boszusan. — Ön az oka ennek a kellemetlenségnek, rendező ur, ön ajánlotta nekem Charlottet. Az urak borzasztónak találják és — igazuk van.

— Istenem, igazgató ur, valamennyi kis leányt elővettem a statiszták közül s ezt még legjobbnak találtam.

— Más színházaknál kellett volna keresnie.

— Kerestem, de nem találtam semmit. — A szerep kicsi, de fontos és nehéz.

— Fontos! Hallja, igazgató ur? — kiáltott a szerzők egyike diadalmasan.

— Most ne vitatkozzunk még tovább, hanem inkább nézzünk utána, hogyan lehetne segíteni a bajon.

— Bocsánat, uraim, — szolt most közbe Bidache, a sárga atlaszba öltözött ur, — hogy beleszólok, de az önök érdekében történik. A véletlen multkor Bellevillebe vitt engem és akkor hallottam egy kis leányt olyan kitünően elmondani Bourgoigne Margit szerepét, miszerint ma este azonnal eszembe jutott, midőn Charlottet láttam. Ugy hiszem, ez a kis leány lenne épen az, a mire szükségünk van.

— Játszott-e már?

— Azt nem tudom; én csak a színészek társalgó szobájában láttam őt. Fánkot árul a felvonásokban; de annyit mondhatok, gyönyörű kis teremtés.

— Tudja mit, Bidache, önnek nincs dolga a második jelenetben, hamar öltözködjék át, üljön bérkocsiba és hozza ide azt a kis leányt. Felvonásokban majd meghallgatjuk és még ma próbát játszunk vele.

— Azonnal, igazgató ur, de kérem, ne feledkezzék meg jelmezemről.

— Lesz rá gondom, — csak siessen!

Fél óra mulva a Belleville-színház rendezője

elpanaszlá, nem látott rajta semmit; — annyira vérbe volt borulva.

Erre megharagudott az ember, s a mint megint lóra ült, kivevé a nyeregkapából pisztolyát, fölhozta... hallottam a mint csattogott... s rám süté.

Ezzel elvágattak.

A golyó csak balczombomat surolta s ez volt a legkisebb sebem. A többi tizenegy sokkal veszedelmesebb volt s kivált az a négy, melyet fejemen kaptam... mindösse tizenkettő.

Éjjel sikerült a buza közé vánszorognom, a hol másnap egy jámbor szántóvető talált meg, s miután az ellen hadserege elvonult, minden tartózkodás nélkül kocsijára tett s elvitt a magyar tábor után. Ezt megtaláltam, de zászlóaljamat soha többé... csak a romjait.

Aztán egy kicsit lefektettek, egy kicsit kiszedegették az alkalmatlan csontokat a fejemből, egy kicsit összekötözték s úgy maradtam másfél hónapig; akkor — úgy mondták — ágyamat el birtam hagyni, de azóta soha sincs jó kedvem, mindig olyan fáradt, olyan szomorú vagyok, szeretek egyedül lenni és oly kevéssé felek a haláltól.

Valami különös bubánat van rajtam, melyben

lehivatta Criquetet a színészsobába, hol Bidache várta; pár percz múlva megjelent Paszkal kíséretében.

— Szeretnél egy gyermekszerepet eljátszani?
— kérdé tőle Bidache.

— Szinpadon? . . . Igazi szinpadon?
— Igen, a Porte-St.-Martin színházban.
— Nagy színház az?
— Igen, nagy.

— Párisban?
— Igen, Párisban.

— Hát Paszkal számára is van szerep? Ez Paszkal, — nem ismeri már? Ő jobban játszik mint én, sokkal jobban — és hát én is csak tőle tanultam. — Paszkalnak is legyen szerepe!

— Majd találnak valamit az ő számára is. De most rólad van szó. Akarsz-e, igen vagy nem?

— Igen, igen — akar, természetesen akar játszani! kiáltott Paszkal élénken.

— Jól van, azonnal elviszem őt az igazgatóhoz!

— Azonnal! — kiáltott Criquette. — Hát mi lesz a fánkkal ma este?

— Majd megadják az árát a fánknak. — Jer!

— Oh nem Paszkal nélkül!

— Az a fivéred?

— Nem, de épen olyan!

— Jól van, jertek hát mind a ketten!

(Folytatása következik.)

ISMERETEK TÁRA.

A munkabér a század elején.

A »Nyugatmagyarországi Híradó« egy régi számadást közöl, mely érdekesen mutatja, hogy milyenek voltak a munkabérvizonyok a század elején. Egy csizmadiamester számadási könyvéből valók ez adatok, melyek közül legérdekesebbek a következők:

A cselédleány bérére vonatkozó tétel a következő: Én megegyeztem Kuhár Ilonával 12 frt, egy kordováncsizma, egy fejelés.

Egy másik: Én meg egy ezt em katával a

egyedül a szemlélődés csendes gyönyörét tudom még élvezni.

Hát a tizenharmadik seb? mikor én csak tizenkettőről beszéltem.

Majd mindjárt ezt is elmondom.

Némely ember nagyon boldog; születik vele a vagyon, mint a számmal a fül. Nekem nincsen semmim.

A forradalom után, mert a kapálásra mégis egy kissé elgyöngített a kácsi nap, elmentem valami földkóstoló hivatalban, s irkáltam ott napestig néhány krajczárért. Engedelmet kérek, hogy nem voltam elég erős éhen meghalni.

Most, mikor a megyéket szervezni kezdték, engemet is proponált valaki bizottmányi tagnak.

— Nem kell! — kiáltott egy »ur«, a ki 49-ben is csak »ur« volt.

— Hivatalnok volt — mondá a második.

— Meghalt moraliter; — ordított egy suhancz, a ki 48-ban még bugyogóban járt.

Ez a tizenharmadik sebem.

Ez fáj legjobban valamennyi közt.

szolgálóval 16 frtba egy ing, két pár csizma, egy surc.

Egy harmadik: Én meg egyeztem a szolgálóval 18 frt 2 pár csizma egy ing.

A tanulóra vonatkozó tétel így hangzik: Én meg egyeztem Revaj Miháj uramal a fia Jánossal Fr. 1. vállaltam három esztendőre 30 frt fog fizetni 10 frt egy esztendőre.

Egy segédre vonatkozó tétel a következő: Én meg egyeztem Kiráj Pálal Szent János naptól számolván 4 garas heti bért, egy pár kordován csizmát, kilenc párt fog varni Tódozni Mikor Szombaton árulni fogok fél szombat marad.

Más tételek: Én egyeztem Csapó Jánosal 12 garasban 5 frt csizmára 6 párt fog varni fel is sánfázni Tódozni. Januártól számolván Karácsonig.

Én meg egyeztem Szendrej Andrásal 10 garas heti bért 9 pár csizmát fog varni szakmamba csizmára 5 frt 10 garas 31 Januártól számolván.

Széchenyi-ereklye.

A kereskedelmi miniszteriumnak van egy igen érdekes butordarabja. Gróf Széchenyi István, első kereskedelemügyi miniszterünk íróasztala ez, melyet a butor-eltárban 63. szám alá soroztak. Nagyon hasonlít ez az íróasztal a most divatos amerikai íróasztalokhoz, csak a hajlitott redőny hiányzik róla, melylyel el lehetne zárni. Mai napig gondosan megóvták; az elnöki osztályban dolgoztak rajta. Most azonban elviszik ezt a Széchenyi-ereklyét a kereskedelmi miniszteriumból. A Magyar Tudományos Akadémia ugyanis lépéseket tett az iránt, hogy a magyar kormány engedje át neki gróf Széchenyi István íróasztalát, mely valóban megőrzésre méltó ereklye. A miniszterium át is engedte az Akadémiának, de csak ereklye és muzeumi tárgy gyanánt, örök időkre való megőrzés végett.

A király népünk dalaiban.

A király-nótákról szóló közleményünket újabban a következő nótával egészíti ki egy olvasónk:

Az éjszaka de szomorut álmodtam: — Ferencz Jóska tiszta fehérbe láttam! — Aranykard volt kötve az oldalára, — Aki legény, készüljön a csatára!

Ferencz Jóska azt írta a levélbe: — Lánykatonát ne vigyenek elébe! — Mert a lánynak tizenhárom szoknya kell, — A hajába kilencz rőf pántlika kell!

Más olvasóink még a következő király nótákat közlik velünk:

Édes anyám, édes anyám rózsafája, — Én voltam az, én voltam a legszebb ága. — Ferencz József leszakított, — Ihaj, csuhaj! — Fegyver alatt elhervasztott.

Ferencz József, Ferencz József vasládája, — Abba van az én obsitom belézárva; — Elveszett a láda kulcsa, — Ihaj, csuhaj! — Ki sem szabadulok soha.

Érdekesek a következő király-nóták is:

Ferencz Jóska ha felül a lovára — Sirva gondol a regruta korára, — Könyes szemét selyem zsebkendőbe törüli, — Be sokat kell a huszárnak kiállni!

Édes anyám kiállott a kapuba, — Sirva nézi, hogy a fia katona. — Édes anyám, nem leszek a

magáé, magáé, magáé, — Októberbe leszek Ferencz Jóskáé!

Hogyha én azt tudtam volna előre, — Hogy leszek még Ferencz Jóska legénye, — Elbujdostam volna — Tíz esztendő koromba, — Nem talált volna rám — A behívó czédula.

Nincs Ferencz Jóskának — Olyan katonája, — Mint az a szép honvédhuszár, — Ha felül a lovára.

Emberi szemből készült ékszer.

A párisi világkiállítás ékszerpalotájában különös ékszer lesz látható. Arról a nyakékről van szó, mely már a chicagói kiállításon nagy feltűnést keltett borzalmas szépségével. E nyakék ugyanis emberi szemekből készült, melyeket gondos preparálás után aranyba foglaltak. Három sor, teljes épességben tündöklő szem látható ezen a borzalmas ékszeren, mely legutóbb egy orosz herceg birtokában volt. A szemek ősidőkből valók, valamennyit egy régi, perui sirboltban találtak. Peru őslakói ugyanis emberi szemből készült nyakékeket viseltek hatalmuk jeléül.

Az emberevők áldozatai.

Borzalmas eset történt nemrég az ausztráliai Admiral-szigetek közelében. Egy Rukuna nevű angol gőzös érkezett a pápuák lakta szigetekhez, hogy rakományt vegyen fel egy new-brittanikai czég számára. A benszülöttek kis csónakokon a hajóra mentek s ott csereberélni kezdtek a legénységgel. Mig a kapitány az árut szemlélte, a ravasz emberevők orvul megtámadták és megették őt. Hasonló sorsra jutott a legénység is, csak három hajóinas menekült meg. Ezek elbujtak a hajó fenekén és az apró ablakokon láthatták a kannibálokat, amint az öböl partján felfalták a matrózokat és a kapitányt. Másnap egy vitorlášhajó legénysége megszabadította a három fiut veszedelmes helyzetéből.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Mr. Brown, a mértékletes. London egyik előkelő városnegyedében népes szekta követi a mértékletesség amaz elvét, amelyeket *Brown* atya, a jámbor anglikán lelkész hirdet. Van is annyi dolga a derék urnak, hogy alig bírja már elvégezni. Idegei is beleromlottak, étvágya eltűnt s legutóbb *Robinson* dr. nevű orvos ismerősének kinzó álmatlanságról panaszkodott. A doktor azt ajánlotta neki, igyék esténként egy pohár párologó grogot, attól úgy fog aludni, mint a bunda.

— Isten mentsen! Én, a mértékletesség papja, szeszes itallal éljek? Hisz menten elcsapnának, ha megtudnák s mindenki megvetne.

— Grogot titokban is lehet inni.

— Hát a lelkiismeret? — szolt kissé megin-gatva *Brown* — s ami fő, az öreg gazdasszonyom, aki harmincz éve nem látott a házamban szeszes italt? Az menten kifecsegne mindent.

— Ki lehet ő rajta is fogni. Mikor szokott borotválkozni? — kérdezte az orvos.

— Reggel, öltözködés előtt.

— Pompás! Ön ezentul esténként kéri a meleg vizet a borotválkozáshoz. Sok vizet kér s egy

részét habverésre használja, a többiből pedig grogot csinál, mert egy poharra való rumot és czukrot könnyen elrejthet a zsebében is.

Brown fejesóválva távozott s a doktor jó darabig nem látta. Hetek multán meglátogatta, de nem találta otthon. A gazdasszonyt azért megkérdezte:

— Hogy szolgál a gazdája egészsége?

— A gazdámé? Óh pompásan! Oly fürge és vidám, mint egy fiatal foxterrier s úgy alszik, mint a medve. Csak egy baj van doktor ur. Azt hiszem, az esze hibbant meg egy kisé, mert — *egész nap borotválkozik!*

Mégis csak szép a tudomány. Debreczenben valami kis vendéglőben van egy asztaltársaság, a melynek kereskedősegédek a tagjai. A fiatal urakat szintén foglalkoztatta az új század kérdése s mivelhogy a tizenkilencedik századnak is pártja volt a társaságban, meg a huszadik századnak is akad-tak protektorai, semmiképen sem tudtak dülőre jutni a nagy kérdésben. Végre is elhatározták, hogy az erre legilletékesebb fórumhoz, az Akadémiához fordulnak felvilágosításért. Irtak is egy szép levelet az ügyben s az Akadémiától erre ez a válasz érkezett:

Ha valaki pl. márczius 15-ét így értelmezi: 2 hónap és 15 nap, akkor a tizenkilencedik században vagyunk. Ha pedig valaki márczius 15-ét így értelmezi 3-ik hónap 15-ik napja, akkor a huszadik században vagyunk.

Azóta az asztaltársaság tagjai megkérülve ödöngnek a korcsmában. Minden orvosi segély hiábavaló. Akit az Akadémia egyszer megbolondított, az menthetetlen. Őrizkedjete az Akadémiától.

Takarékosság. Egy zsugoriságáról ismeretes ember így szolott barátjához:

— Sohasem adnám a leányomat ujságíróhoz, mert ezek oly tékozlók, hogy a papirosnak is csak egyik oldalára irnak és még kevésbé költőhöz, aki még a sort sem írja végig.

Vélemény. X. ur most jött haza Párisból.

— Nos, hogy tetszettek önnek a párisi hölgyek? — kérdezik tőle.

— Nagyon tetszettek. De állhatatlanok, nem képesek hosszabb viszonyt kötni. . . .

— Mennyi ideig volt ön Párisban?

— Három napig.

Közmondások a szerelemlről.

Szerelem és harag nem igaz birák. (*Magyar.*)

*

Addig eped a sziv, mig a szem nem lát. (*Török.*)

*

A szegénységet és a szerelmet nehezen lehet eltitkolni. (*Dán.*)

*

Ahol a szegénység benyit az ajtón, ott a szerelem kirepül az ablakon. (*Magyar.*)

*

Aki szeret, kétszer él. (*Magyar.*)

*

Bár ajkad nem árulja el a titkot, kétszáz fátyol sem takarhatja el a szerelmet. (*Persa.*)

*

Szivből szivbe csók az út. (*Magyar.*)

*

Álomban és szerelemben nincs lehetetlenség. (*Magyar.*)

*

Jobb távol szeretni egymást, mint közel gyülni. (*Magyar.*)

*

A szerelmet meg a köhögést nem lehet eltitkolni. (*Latin.*)

*

Kinek szive telve, megnyílik a nyelve. (*Magyar.*)

Összegyűjtötte: *Simon Vilmos.*

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Csere.

A jobbparti üzletvezetőség egyik legnagyobb állomásán alkalmazásban levő portás cserélni óhajt bármely üzletvezetőség területén hasonló beosztással bíró alkalmazottal. Cserélni óhajtók bővebbet a »Kitartás« kiadóhivatalában tudhatnak meg, hol e tárgyban a beérkező levelekre is szívesen válaszolnak.

Tóth Mihály, Kaposvár. Nagyon szívesen tettük. Bármikor, bármiben legnagyobb készséggel szolgálatára állunk. Tagbevallást megkaptuk, rendben van, köszönjük. Szívélyesen üdvözljük. — *Németh Gyula, Budapest.* Beküldött tagsági díjat megkaptuk, elkönyveltük. A hiányzó lapszámot elküldöttük. Cheque-lapot a legközelebbi számunkkal küldünk. Szívélyesen üdvözljük. — *Holubek Lambert, Miskolc.* Legutolsó lapszámunkat újra elküldöttük, mellékelünk hozzá 5 drb tagbevallást. A hiányzó lapszámot elküldöttük, Szívélyesen üdvözljük. — *Fazakas János, M.-Ludas.* Levelező lapját megkaptuk. Külön levélben fogunk válaszolni. Üdvözljük. — *Farkas József, Kun-Félegyháza.* A tagbevallást megkaptuk. Rendben van. A lapot azonban a régi címre küldjük, mert mi is tartunk attól, hogy az új lakhelyén nem kapná rendesen, csak a foglalkozást javítottuk ki. Üdvözljük. — *G. Nagy Sándor, Püspök-Ladány.* Valószínűleg az állomáson tulajdonították el. Most kívánsága szerint lapjait mindig a Püspök-Ladányi posthivatalba fogjuk küldeni. Üdvözljük. — *Király József, Hatvan.* E hó 20-a után küldünk. Üdvözljük. Tagsági díjai 1900. január 31-éig teljesen rendben vannak. — *Kiss László, B.-Szarvas.* Megkaptuk, rendben van. Szíves ígétét köszönettel vettük. A kért lapokat elküldöttük. Üdvözljük. — *Tóth Károly, Kis-Terenne.* Igen, teljesen rendben van, jövő hó elsején várjuk, addig is szívélyesen üdvözljük. — *Gottrich Sándor, Szt.-Lőrincz-Kavicsbánya.* A beküldött 4 koronát megkaptuk, január és február óra számoltuk el. Szívélyesen üdvözljük. — *Markuszek József, Kecskemét, alsó p. u.* Megkaptuk. Köszönjük, január és február hónapokra könyveltük el. Szívélyesen üdvözljük. — *Tóth Mihály, Győr.* Amint látja, kérelmének szívesen tettünk eleget, kívánjuk, hogy legyen foganatja, illetve eredménye, szívélyesen üdvözljük. — *Kománd Tódor, Temes-Monostor.* Schweitzer ur levelét megkaptuk, azonnal intézkedtünk, reméljük, hogy lapját új állomásán is oly rendesen fogja kapni, mint eddig. Üdvözljük. — *Hegyi Endre, Kis-Czell.* Megkaptuk, kívántakat e lapunkkal küldjük. Üdvözljük. — *Ébner Károly, Pozsony.* Megkaptuk, szívesen várunk. Üdvözljük. — *Zalavári Béla, Királyháza.* A lap minden elküldését ellenőrizzük, tölünk

mindig rendben lesznek továbbítva, a tagsági díjat 4 koronát köszönettel megkaptuk s rendben elkönyveltük. Levelének többi részeit olvastuk s arra segédszerkesztőnk külön levélben válaszol. Üdvözljük. — *Gyalay Gábor, Tószeg.* A nyilatkozatot megkaptuk, szíves közbenjárásáért fogadja köszönetünket. Ha Budapestre feljön, nagyon kérjük, látogasson meg bennünket, bármikor szívesen látjuk, nagyon szeretnénk személyesen is megismerhetni. Szívélyesen üdvözljük. — *Ugrai János, Sírátó.* Klozik ur részére a tagbevallást elküldöttük. Üdvözljük. — *Kozma János, Budapest.* Frej urnak a kívánt dolgokat elküldöttük. Szíves terjesztését ügyünknek köszönjük s kérjük lelkes támogatását továbbra is. Üdvözljük. — *Kocsis Lőrincz, Aranyos-Gyéres.* A beküldött négy koronát megkaptuk s 1900. január és 1899. december óra könyveltük el. A beküldendő tagsági bevallás »Kedvezményezett« rovatába kérjük mindazt beírni, amit a postautalványon írt, akkor teljes rendben lesz. — *Stefkovich Károly, Nebojsza.* A tagkönyvet (3133) Maár Ferencz urnak elküldöttük. Ügyünknek szíves terjesztését köszönjük s kérjük támogatását továbbra is. Lelkesítőleg hat nagy munkánkban tagjainknak lelkes fáradozása. Szívélyesen üdvözljük. — *Bloch Albert, Budapest.* Mai lapunkkal küldöttünk. Szívélyesen üdvözljük. Budapesti tagjainknak csak egy cheque-lapot küldöttünk, miután a pénz beküldését már a jövő hónaptól kezdve más rendszer szerint fogjuk eszközölni. — *Fehér Ernő, Rákospalota.* Megkaptuk, rendben van, a tévedést a névmagyarosítás okozta. Üdvözljük. — *Horváth Imre, Vác.* Levelező-lapját megkaptuk. Köszönjük szíves értesítését. Január, február és márczius hónapokra könyveltük el. — *Hanzéli József, Rozsnyó.* Teljesen rendben van. Üdvözljük, gyors, teljes jobbulást kívánunk. — *Mégyes Andor, Budapest.* Mai lapunkkal küldöttünk. Kérjük Bloch Albert urnak szóló szerkesztői üzenetünket elolvasni. Üdvözljük. — *Baudiss Rezső, Budapest.* Mai lapunkkal küldöttünk. Többet szóval legközelebb. Szívélyesen üdvözljük. — *Glos Károly, Sziszek.* Beküldött 8 koronát megkaptuk s megfelelően elkönyveltük. Mai lapunkkal cheque-t küldöttünk. Szívélyesen üdvözljük. — *Kaszásy Antal, Anina.* Legutóbbi lapszámunkat újra elküldöttük b. címére. Mellékelünk hozzá egy tagbevallást is; kérjük annak adatait pontosan kitölteni, sajátkezűleg aláírni s beküldeni. Törzslapjaink mellékletét a tagbevallás képezi. Szívélyes üdvözet. — *Reisinger Adolf, Versecz.* Beküldött 2 koronát megkaptuk, tagkönyvét elküldöttük. lapunkat megindítottuk. Tagkönyvéhez mellékelünk egy tagbevallást, kérjük annak adatait pontosan kitölteni, aláírni és beküldeni. Üdvözljük. — *Fekete Imre, Bród.* A kívánt könyvet elküldöttük. Reméljük, megkapta; szívélyesen üdvözljük. — *Kocsis Antal, Piroska.* Megkaptuk, teljesen rendben van, szívélyesen üdvözljük. — *Zsebők István, Ács.* Legutolsó lapszámunkat újra elküldöttük, mellékelünk hozzá egy tagbevallást is. Chequek mai lapszámunkkal mennek. A 4 koronát megkaptuk s rendben elszámoltuk. Tagsági díjai 1899. május, június és december, valamint 1900. január óra rendben vannak. — *Domjanovics Mihály, Pécs.* Igen, megkaptuk. Többire külön levélben fogunk válaszolni. Szívélyes üdvözet. — *Vonyó Mihály, 1947. Rákospalota.* Levelét megkaptuk, szívesen értesítjük, hogy a kért gyógyszernek semmi hatása nincs, csak az újságokban hirdette az illető gyáros, de gyógyhatása nincs. Szó sincs róla, mert nem lehet kötelezni senkit; tessék csak egyszerűen mindig visszaküldeni a lapot. Nem követelhet semmit. A lapnak megnagyobbítása iránt rövid idő múlva intézkedni fogunk. Szívélyes üdvözet. — *Vetro Lajos, Szeged.* Igen, mindakettőt megkaptuk, kijavítottuk, teljesen rendben van. Szívélyes üdvözet.